

ikke i øvrigt — saaledes som jeg ser paa Sagen — er lykkedes gennem Udvalgsbehandlingen at løse de Opgaver, der naturligt maatte ligge for, nemlig at simplificere Kontrollen, at imødekomme Vekselereres og Bankers berettigede Fordringer paa ikke at forstyrres og hindres i deres Samfunds-funktion og endelig at stoppe den Adgang til Indiskretioner og Posekigeri fra Skattevæsenets Side, som aabnes i § 23. Det forekommer mig, at der i overordentlig ringe Grad, ja i paaældende ringe Grad, ved denne Lejlighed er taget Hensyn til den paagældende Klasse af erhvervsdrivende. Man plejer dog ellers ved Behandlingen af Skattelove her i Rigsdagen at stille sig paa det Standpunkt at sige: Det er Pengene, vi vil have, men vi ønsker at genere jer saa lidt som muligt i den Anledning. Her skulde man næsten, hvis man ikke vidste det modsatte og kendte vedkommende Flertalspartiers høje Hensigter, tro, at der ogsaa havde været den Hensigt forbundet dermed at genere de vedkommende erhvervsdrivende i Udøvelsen af deres Forretninger. Jeg erindrer om, at da det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) var Finansminister — det er jo en Tid, som han gerne dvæler ved, to, tre Gange har vi hørt det ved denne Lejlighed —, blev der givet en Lov om Forhøjelse af Spiritusafgiften, og da var det helt rørende at se, hvor uendelig meget Hensyn den daværende højtærede Finansminister tog til Brændevinsbrænderne: det var teknisk udviklede Historier, og det gjaldt om, at de Mennesker paa ingen Maade skulde generes; de skulde af med Pengene, men Byrden maatte lægges saa lempeligt som muligt, de maatte i den daglige Forretningsgang være fuldkomment ugenerede. Og det maa jeg i høj Grad rose den daværende højtærede Finansminister for. Men jeg synes, Lovgivningsmagten skylder enhver Erhvervsklasse, naar den bruger den, om jeg saa maa sige, som Skatteopkræver, det videst mulige Hensyn, og jeg formaar ikke at se, at man vil kunne realisere dette uden ved at følge de af mig foreslaaede Ændringer. Jeg vil altsaa nu tillade mig at gennemgaa disse, idet jeg gemmer Ændringsforslag Nr. 5 til sidst.

For det første har jeg under Nr. 9 — og dermed korresponderer mit Ændringsforslag Nr. 15 til § 6 — stillet et Ændringsforslag til § 5, ved hvilket jeg foreslaar den meget rigorøse Bestemmelse, at „Opgørelse skal udfærdiges samme Dag, som Købet eller Byttet er afsluttet“, rettet

til, at „Opgørelse skal udfærdiges samme Dag, som Købet eller Byttet er afsluttet, eller saa snart ske kan uden unødigt Ophold“. Det vil nemlig i særdeles mange Tilfælde ikke være muligt for Vekselereren at følge hverken Lovforslagets oprindelige rigorøse Bestemmelse eller den Bestemmelse, som Udvalgets Flertal nu foreslaar indsat. I det Øjeblik, det er en Provinskunde eller en udenlandsk Kunde, der vil afhænde Papirer paa Københavns Børs, kan Notaen dog først udfærdiges og Opgørelse først ske senere, nemlig naar vedkommende Vekselerer har faaet Papirerne. Ifølge Sagens Natur maa selve Salget finde Sted øjeblikkelig, Vekselereren faar f. Eks. telegrafisk Ordre fra Aarhus om at sælge saa og saa mange Stykker Aktier paa Københavns Børs, han sælger dem, og saa skal de altsaa afleveres. Normalt skulde dette ifølge Børsvedtægten ske inden næste Dag Kl. 12. Men i det Tilfælde, det drejer sig om en Sælger i Provinsen eller i Udlandet, siger Vekselereren til Køberen, at da han ikke har de solgte Papirer ved Haanden, idet de først kan komme med Posten, forbeholder han sig at levere dem senere. Dette gaar Køberen selvfølgelig ind paa. Under normal Postgang kommer Papirerne saa Dagen efter, men ved den mindste Smule Forsinkelse — Ishindringer, eller hvad det nu kan være, eller blot ved her i Landet saa sædvanlige Jernbaneforsinkelser —, kan de komme endnu senere; hvis de kommer fra Paris, som naar det f. Eks. er „Østasiat“, der skal sælges, eller fra Berlin, hvis det er Landmandsbankaktier, kan de komme flere Dage efter, og Notaens Udfærdigelse kan da, saaledes som det former sig i Praksis, først finde Sted flere Dage efter, nemlig naar Papirerne er til Stede, og nu endelig skal afleveres. Med Udtrykket „saa snart ske kan uden unødigt Ophold“ menes, at vedkommende ikke maa benytte den Lovens Respit, der gives ham, til at smøle, saa at det, hvis det i givet Tilfælde viser sig, at den senere Aflevering virkelig har været unødig, saa ogsaa virkelig skal gaa ud over ham, idet han saa har gjort sig skyldig i Lovbrud, idet han ikke har opfyldt den ham ved § 5 paa lagte Forpligtelse. Udtrykket „uden unødigt Ophold“ er et i Handelsret sædvanlig brugt Udtryk og betyder netop, at man paalægger vedkommende den Pligt at skynde sig. For saa vidt som han kan udfærdige Notaen samme Dag, bør han naturligvis ikke vente til den næste, hvad han nu ifølge Udvalgsflertallets Ændringsforslag faar en almindelig Respit til